

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ต.๑/๒๕๕๒

วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๒

เรื่อง บริษัทกรุงเทพกิจการ จำกัด โดยนายชัยวัฒน์ รัตนสุสติกุล กรรมการ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ กรณีพระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๘๗ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า บริษัทกรุงเทพกิจการ จำกัด โดยนายชัยวัฒน์ รัตนสุสติกุล กรรมการ (ผู้ร้อง) มีหนังสือลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๒ ยื่นคำร้องต่อ ศาลรัฐธรรมนูญว่า ผู้ร้องเป็นจำเลยในคดีที่ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ฟ้องผู้ร้องเป็นจำเลย ต่อศาลแพ่งธนบุรี จำนวน ๔ คดี โดยทั้ง ๔ คดีนี้ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์เป็น สถาบันการเงินที่กองทุนฟื้นฟูเป็นผู้ถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบ ถือเป็นเจ้าหนี้ที่จะต้องโอนสินทรัพย์ที่ จัดเป็นหนี้ด้อยคุณภาพ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ ทั้งหมดให้แก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.)

ผู้ร้องเป็นลูกหนี้ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) โดยกู้เงินเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๔ โดยอ้างว่ากู้เงินมาใช้เพื่อแก้ไขผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้ร้องเห็นว่าหนี้ในคดีที่ผู้ร้องถูกธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ฟ้องนั้นเป็นหนี้ที่ด้อยคุณภาพที่

- ๒ -

ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) จะต้องโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพให้ บสท. ดำเนินการและจัดการต่อไป การที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ที่กำหนดให้หนี้เฉพาะก่อนหน้าและหนี้ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ เท่านั้นที่จะต้องโอนเข้าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญและเป็นการเลือกปฏิบัติโดยผู้ร้องอ้างว่ามูลหนี้ที่ผู้ร้องมีต่อธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) นั้น เป็นผลเกิดจากวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ แม้จะก่อหนี้ภายหลังวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ ก็ตาม ดังนั้นการที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ที่กำหนดให้หนี้เฉพาะก่อนหน้าและหนี้ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ เท่านั้นที่จะต้องโอนเข้าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๕๗ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องในคดีหมายเลขคำที่ ๓๓๐๓/๒๕๔๕ ขอให้ศาลแพ่งชนบุรีส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่ ศาลแพ่งมีคำสั่งยกคำร้องเนื่องจากบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วเป็นบทบัญญัติในหลักการเดียวกับที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยที่ ๔๕-๕๐/๒๕๔๘ ไว้แล้วว่าพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๐๐/๒๕๕๑ นายชัยวัฒน์ รัตนสุตติกุล จำเลยที่ ๕ (บริษัทกรุงเทพกิจการ จำกัด ที่ ๒) ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลอุทธรณ์ส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่ ศาลแพ่งมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ศาลแพ่งปฏิเสธไม่ยอมรับอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์

- ๓ -

ยื่นตามคำปฏิเสธของศาลแพ่ง ทั้งนี้ตามคำร้องของผู้ร้องมีข้อเท็จจริงว่า ปัจจุบันผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นจำนวน ๓ สำนวน คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ที่กำหนดให้หนี้เฉพาะก่อนหน้าและหนี้ในวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๓ เท่านั้นที่จะต้องโอนเข้าบริหารสินทรัพย์ไทย โดยผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการกำหนดดังกล่าวนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๕๗ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาทบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้ว เห็นว่า ผู้ที่จะยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

๑. ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

๒. บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

๓. ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

- ๔ -

จากข้อเท็จจริงตามคำร้องของผู้ร้อง เป็นกรณีที่ผู้ร้องได้ใช้สิทธิทางศาลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ แล้วในคดีหมายเลขแดงที่ ๗๐๐/๒๕๕๑ โดยนายชัยวัฒน์ รัตนสุตติกุล จำเลยที่ ๕ (บริษัทกรุงเทพกิจการ จำกัด ที่ ๒) ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลอุทธรณ์ส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสองแล้ว และศาลแพ่งมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ศาลแพ่งปฏิเสธไม่ยอมรับอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์ยื่นตามคำปฏิเสธของศาลแพ่ง ซึ่งเป็นที่สุดแล้วก็ตาม แต่ในกรณีดังกล่าวไม่ปรากฏว่าผู้ร้องได้ใช้สิทธิร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๔๕ (๑) และก็ยังมิได้ใช้สิทธิร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายกระทบสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วางหลักเกณฑ์ไว้ว่า ต้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว เมื่อผู้ร้องยังมีได้ใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นให้ครบถ้วนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) คำร้องของผู้ร้องจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๕ -

(คำสั่งที่ ๓/๒๕๕๒)

(นายจรูญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนรินทร์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลนุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ ตรี้อยพิสุทธ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ